हातां', तथा 'सोमेन' ओषधीशेन सहावस्थितः, 'धाता', 'वातेन' प्राणात्मना, अवस्थितो यश्च 'वायुः', तावुभावपि 'सन्दुहातां',। अथ सर्व्वोऽयं देवतागणो 'यजमानाय', 'द्रविणं दधातु' धनं सम्पादयतु ॥

(४२) अथ धारघोषस्यानुमन्त्रणे मन्त्रमाह। "उत्सं दुहन्ति कलशं चतुर्व्विलं। इडां देवीं मधुमतीꣳ सुवर्व्विदं। तदिन्द्राग्नी जिन्वतꣳ सूनृतावत्। तद्यजमानममृतत्वे दधातु" इति। दोग्धारः पुरुषाः 'इडां' गां, 'कलशं' कलशसमानमूधः, 'दुहन्ति', कीदृशं कलशं, 'उत्सं' क्षीरप्रस्रवणोपेतं, 'चतुर्व्विलं' स्तनचतुष्टयगतैश्चतुर्भिर्विलैर्युक्तं। कीदृशीमिडां 'देवीं' द्योतमानां, 'मधुमतीं' मधुररसोपेतां, 'सुवर्व्विदं' स्वर्गस्य लम्भयित्रीं, 'तत्' दुग्धम्, 'इन्द्राग्नी', 'जिन्वतं' प्रीणयतं, प्रीतिहेतुं कुरुतां। कीदृशं तद्दुग्धं, 'सूनृतावत्' प्रियसत्यात्मकवचनयुक्तं, 'इदं' क्षीरं, स्वादुतरमित्यादिशब्दैरुच्यमानमित्यर्थः। 'तत्' च इन्द्राग्न्यनुगृहीतं क्षीरं, 'यजमानम्', 'अमृतत्वे' कर्म्मफले, 'दधातु' स्थापयतु ॥

(४३) अथ दुग्धमानयन्तं पुरुषं प्रति अध्वर्योः प्रश्नमन्त्रमाह। "कामधुक्षः प्रणो ब्रूहि। इन्द्राय हविरिन्द्रियम्" इति। हे दोग्धः विद्यमानासु गोषु मध्ये गां 'काम्', 'अधुक्षः' दुग्धवानसि, 'नः' अस्मभ्यं, 'ब्रूहि', 'इन्द्रियं' इन्द्रियावृद्धिकारणम्, इदं 'हविः', 'इन्द्राय', सम्पाद्यते तस्माद्ब्रूहि मह्यमाचक्ष्व ॥

(४४) अथ दोग्धुः प्रत्युत्तरमन्त्रमाह। "अमूं यस्यां देवा-